

Tipisks dienasgrāmatas ieraksts

Uzmostos vilka stundā. Rādās murgi, kurus uzreiz cenšos aplāpēt ar literatūru.

Nevaru sagaidīt dienu, kad nespēšu atšķirt piedzīvoto no nosapņotā vai izlasītā.

Tomēr nav manos spēkos koncentrēties uz 100 vientulības gadiem! Acāboli zīž:

„Taču cauru nakti Hosē Arkādio viņu meklēja, samanīdams no tās padusēm plūstošo dūmu smaku, kas šķita pārpildām paša augumu. Pūsis visu laiku alka viņas tuvuma, vēlējās, lai viņa būtu tam māte, nekad vairs neietu prom no pieliekamā, atkal sacītu:”Kaut kas traks!””

apziņa vāri reaģē uz sīko iestarpinājumu. Tam sekojošā atziņa biedējoši pazīstama:

„Šajā brīdī tas pēc viņas nealka. Viņa likās sveša, pavisam atšķirīga no tās iedomu būtnes, ko iztēlē bija uzbūrusi viņas smaka, pilnīgi cits cilvēks.”

Piepildu telpu ar balsi:

-Vēl! Šis vēl! arī prot rakstīt!

Atbildi nesaņēmis, viņš ieslīgst pārdomās - cik (vismaz simtiem reižu) trāpīgi rakstnieks notvēris kādu ikdienas smalkumu. Līdzīgi kā „Svana pusē” bija sarakstīta par to, ko viņš pats piedzīvoja pirms dažiem mēnešiem. Bet te Garsija jau apraksta to, kas izjūts pirms dažām nedēļām! Ikdienas iespaidu novirzītie signāli nepaspēj sasniegt apziņu, kad kāds cits jau reģistrējis sajūtas un tās iekalis pārdomās uz papīra: „Bet naktī, bez miega gultā valstīdamies, viņš atkal izjuta brutālu iekāri, taču šoreiz viņa domas saistīja nevis pieliekamajā, bet nule pievakarē apciemojuma laikā redzētā sievietē.”

(Lasītājam turpinās vientulīgais dialogs):

-Precīzi! Tāpat manas domas saistīja tā meitene, kurai lasīju priekšā sacerējumu no piektās klases:

„Soļi. Klusi soļi knapi dzirdami. Pēkšņi viņi. Ne ūdenskrituma, ne upes, tie ir jūras viņi vētrā.”

(Lasītājs pašlepnī iestāsta, ka vienkāršajos teikumos noķerta apziņas plūsma! Atmiņas atšķir Uliu):

„Pēcapiemierinājuma redzamas zīmes?

Klusa kontemplācija; taustīga atklāsme; pakāpeniska šļuksme; gādīgs pretīgums; atstīvums.

Kas sekoja šai klusi veiktai darbībai?

Miegaina piesaukšana vārdā, mazāk miegaina pazīšana vaigā, augoša kāre zināt, sīka

iztauja.

Ar kādiem fakti sagrozījumiem iztaujātais atbildēja?"

(Viņš norij kamolu, apzinoties, ka šis ne tuvu nav „Jauna mākslinieka portrets”. Tas, izlakts vienā nedēļā svešvalodā, pamatskolas viļņus aizskalo ar Džoisa pārdomām par elli. (vienkāršie) Jūras viļņi vētrā, skaidrs, ka iecerēti niknāki nekā medijot Mobiju Diku. Kurš bēg no apmātā kuģa kapteiņa, kura predispozīciju jau sen konstatējis Aristotelis „Poētikā”. Bagāža, kas neļauj lasīt un kaunina citu priekšā):

-Amizanti, ka šie vilniši pāršķeļ knapi dzirdamos ievada soļus! Tāds kā attaisnojošs elements, var redzēt, ka šito rakstot, biju strupceļā jau no paša sākuma!

(To sakot, viņš pārlūkoja sekojošo tekstu, kā pārbaudot, vai nesekos kaut kas vēl muļķīgāks. Izjusedams spiedienu (pats no sevis), viņš turpina):

„Lielu viļņi vētras viļņi.”

-Principā Fricis Bārda, ainava atkārtota vairākas reizes, lai nostabilizētu sajūru.

(Mazliet samulsusi balss pārjautā):

-Sajūru?

-Nu ja, tā kā sajūta, bet īpaši par jūru! Tev nekad tāda nav bijusi?

(Gaišās varavīksnes sastopas un iestājas sen gaidīts klusums, kurš nākotnē atrauj no spējas koncentrēties Markesa rakstītajiem vārdiem. Prāts, apzinādamies prustisko ieslodzījumu, atgriežas pie domraksta):

„Ar pārtraukumiem pa starpu brangajiem viļņiem. Viļņi kļūst vājāki un vājāki, bet debess vēl ir pelēka. Jūra vairs neviļņojas.”

(Pārsātinātās dienas gremo naivo vārdu virknējumu):

-Pat sava veida misticisms. Vētras viļņi tiecas cauri brangajiem viļņiem.

Iespējams, vajadzēja pateikt kaut ko šamējādu?

(Lasītājs apjucis ļaunas impulsu virknējumam):

Vētrai seko miers, kas iestājas arī kādā (tajā pašā?) pēcpusdienā, ejot gar krastu, meklējot tukšāku vietu, kur atlaisties, lai palasītu „Cilvēks nav vientuļa sala”.

(Lasītāja atmiņas savstarpēji sajaukušās, apmaldījušās Minotaura labirintā):

Kāda savāda sakritība, ka sen lasītais romāns, kas vēl nesen ņemts par piemēru, lai pamatotu kādu (pašam neskaidru) domu, uzplaukst ar citu cilvēku sarunā par mīļāko literatūru. Sagādīšanās vai arī liktenīgs pavērsiens. Iespējams, tagad nemaz to grāmatu nelasītu. Kāpēc es izvēlējos lasīt priekšā tieši to (?):

Es nonāku mežā, putni čivina, pēc brīža pārstāj. Dzirdams, kā lapas nokrīt. Vējš plosa kādu koku. Dīvainas skaņas.

Tas taču Kafka! Kafka pie dabas:

„Varu atspiesties pret savām durvīm kā namsaimnieks. Visdažādākajās nakts stundās modos un visu laiku dzirdēju žurkas vai putnus, kas buldurējās vai lidinājās zālē ap māju.”

Gan jau iedvesma stāstam par putnu, kas saplosa iekšas! Man tāpat! Jau kuro nakti žagatas skrapstinās pa jumta kori. Savādi trokšņi uzmodina un tad aizdomīgi dziļš klusums neļauj iemigt. Jāiet staigāt, nogurt:

„Es ieeju tumšākā meža nostūrī. Uzpūš vēss rudeņa ..”

-Rudeņa! (sirsnīgi smejas) Rudeņa! No kurienes man tas piektajā klasē ienāca prātā?!

„... vējš. Es esmu starp vairākiem kokiem. Pa mežu es nostaigāju apmēram vienu stundu.”

(Nespējīgs pretoties vēlmei komentēt un attaisnot, viņš jautā):

-Zini Henriju Deividu Toro? „Valden” esi lasījusi?

(Jau mazliet nogurusi, viņa strupi atbild):

-Nē.